

מישוגעים

לאחר שהחלה מגיע לשיא תגובותיו, נותנים לו "סונדה", תעריכת המכילה סוכר ותה. מכניסים לגופו את התערוכת דרך חיסמי, כי אדם אינו יכול לשתות באבדן-חושים. לחומר זה יש פעולה הפיכה מזו של האינסולין ולאחר זמן מה מתעורר האדם מעלפוניו. ההתעוררות מלחה בכאבים אימיים, והאדם מרגיש כאילו חוסר איזונים מוחלט תקף אותו. סחר חירת תוקפת איתו שעה שההכרה חוזרת אליו שנית.

24.7.55 ברחתי מבית החולים. הסתלקתי אחרי-הצהרים מבלי נטילת רשית. יצאתי בדרך בורמה, כלומר מהפרוסם שלד הליל. היתה זו הרגשה מצויינת להיות חפשי לכמה שעות. לאחר חידש ימים, שבו הייתי קשור וכבול. טיילתי לי בנסיעונה, והתברר לי כי אין הבדל כלל ביני לשאר הבריית, ובכך מדוע אין הם מוחזקים בבית המשוגעים? טענתי שאני מוחזק בבית-החולים ללא כל הצדקה, התבררה לי די צרכה. אני צריך לחזור כי אחת יודיעו למשטרה כי נעלמתי.

שואמים אצלנו. הורידו לי סוף סוף את הגבס והפכתי לרץ הפלוגי.

אני משוגע

יזם אהר קבלתי חיפשה. נסעתי לירושלים לבקר את הורי. בערב התלוננתי על כאב ראש. קבלתי חום גבוה, רופא קצין-העיר אמר שיש להעבירני מיד לחדר-חולים. השכיבו אותי ליד משגש אחד, והתחלתי להקים שעורריות שיוציאו אותי מקרבי. התלוננתי לפני האחיות, אך היא השיבה לי כי אני משוגע. כשהערתי לה כי האוכל לא בסדר, אמרה כי אני לא בסדר. הזמינו פסיכיאטר, שקבע כי אני שפוי בדעתי וכי יש להעבירני לבית חולים לחולי-רוח. עולמי חשך עלי. שוב אותו גורל איום, נאלח ואכזר, המתנכר לי בכל מאודו.

העבירו אותי במכונית צבאית. תחילה לא ידעתי לאן, אולם השלט המפורסם בבאר-יעקב, החזירני למציאות. קיבל אותי הרופא ר. כששאל לשמי עניתי לו כי זה אינו משנה לו מי אני ומה אני. הנני אדם נורמלי בהחלט, דרשתי שישחרר אותי. מספר חובשים התקבלו עלי, הסירו בגדי ממני, והלבינו שני את חליק המשוגעים הלבן. האומנם הפכתי משוגע? בינתיים, החליטו שלטונות הצבא לשחרר אותי. סרבתי

הוא כוסה בסדין, והוצא מהמחלקה באמבולנס לבית החולים, כדי לקבוע את סיבת המחלה. היה זה מזעזע עבורי לראית את מ. נופח נשמתו, הייתי נוהג לדבר עמו שעות. אין זאת כי אין מנוס מפני הגורל הצפוי לאדם.

מתאבדים

14.8.55 את החוזה מ. כ. הכרתי במחלקה ב'. עשה עלי תמיד רישם של אדם יציב במושגי בית-החולים. מדי בוקר, היה יוצא בחריצות לעבודתו, והיה אחד הגננים המוצלחים. היה בעל אופי שקט, לא ראיתו משתתף בתגרות ובחיכוחי סרק השוכחים בין החולים.

יום אחד, החליטו להעבירו למחלקה סגורה. תוך שיחית עם חובשים נודע לי כי מ. כ. עשה נסיון לבריחה ונכשל. ומשום כך איבד את שיחי משקלו.

לאחר ארוחת הערב, קרה דבר מעניין. לחולים, ניתנת בדרך כלל כניסה חפשיה לחדר הרחצה, ומ. כ. ניצל הזדמנות זו וניסה לאבד עצמו לדעת בחדר הרחצה על ידי תלייה. הוא הכין לו את מעילו, קשרו אל הזינ שבקירי הכל היה מוכן, אולם החובשים, תפסוהו ממש ברגע האחרון. ברור שהיא הועמד מעתה תחת השגחתו של חיבש לבל יבצע נסיון שני.

מכתב לד"ר מ.

21.8.55 סדח לי על שאני מטריד אותך בבעיותי הפי שוטית, אולם לאור העובדה שאני שרוי במחלקה א' זה שלושה שבועות, אני מרשה לעצמי לפנות אליך בצורה זו. ייתכן יהיה זה מוצדק מצדכם לכלוא אותי במחלקה סגורה, אולם מדוע לא חלה תזווה בענייני, מדוע אינכם מטפלים בעניין שחרורי. אתמול שוחחתי עם הד"ר ל. והבנתי מדבריו כי בגלל השבייה הפאסיבית של הרופאים, אין באפשרותכם לספל בכל מקרה ומקרה ביסודיות.

האם בגלל דרישותיכם מהממשלה, צריכים החולים לסבול? אני מסיים מכתב זה, אין ברצוני לברוח, זו אינה דרך לסידור עניינים, איני רוצה גם לאיים עליך, אך במקרה ולא תמצא דרך לסידור ענייני אפנה לנשיא המדינה, ולשר הבריאות.

23.8.55 מכתבי לד"ר מ. לא נשא פרי, החלטתי לברוח. מנין מסיים מכתב כסף כדי לנסוע לתל-אביב? לא בעיה לגמרי. נגשים לאיזה חילה במצב מטושטש, אימרים לו: הלחה לי חצי לירה עד מחר, הוא נותן ואני לא מתויר, כי למחרת הוא לא יראה אותי.

נסעתי לתל-אביב, נגשתי אל מ. להסביר לי כמה הענין. ממנו הצלחתי לקבל עוד לירה, והחלטתי לנסוע לירושלים, לומר לאבי כי יבוא לחתום בבית-החולים ועל ידי כך ישחררו אותי. לא רציתי לומר זאת לאבי קודם כי לא רציתי לצער, אולם עתה מההגיעו מים עד נפשי, לא יכולתי לסביל זאת יותר.

נסעתי לירושלים. קיוחתי לקבלת פנים כמה וידידותית, אולם אמי החורגת היתה כנראה בעוכרי. מטר קללות וגרי דופים קיבלו את פני, רציתי להתרחק ולהחליף את בגדי, אולם לא עשיתי זאת. הרגשתי, שגם הורים כבר אין לי. את האם החורגת אני עוד מביין, אולם מה היה על אבי? למחרת היום קמתי, ינסעתי לתל-אביב. שוב ניגשתי אל מ. והפעם היתה החלטתי נחושה: אני הולך ומסגיר את עצמי למשטרה, שיעשו בי כרצונם.

24.8.55 היומנאי במשטרת יהודה הלוי רשם ביומנו: מנחם גולדברג, בן 20, שברח מבית-החולים הממשלתי בבאר יעקב, הסגיר את עצמו לידי...

אתה, שנשטח את המלכה והלכת אחרי הצאן, במרחבי נגב שמת ביתך וגברה בך הרוח על הרצון. נזעקת שוב אל הדגל, עמוד כחומה על משמר הבטחון. ברוך תהיה לעד, ושמן עלי שפתיים אוהבות יינשא, מאיר היית לנו בימי מן, צויתנו עשות המלאכה וביד החזק השלח. נכונים תמיד לפקודתך, אנו אל הדגל.

שיב אל הדגל

שיב אל הדגל

שיב אל הדגל

שיב אל הדגל

שיב אל הדגל

שיב אל הדגל

שיב אל הדגל

שיב אל הדגל

שיב אל הדגל

שיב אל הדגל

שיב אל הדגל

שיב אל הדגל

שיב אל הדגל

שיב אל הדגל

שיב אל הדגל

שיב אל הדגל

שיב אל הדגל

שיב אל הדגל

שיב אל הדגל

שיב אל הדגל

שיב אל הדגל

שיב אל הדגל

שיב אל הדגל

שיב אל הדגל

שיב אל הדגל

שיב אל הדגל

שיב אל הדגל

שיב אל הדגל

שיב אל הדגל

שיב אל הדגל

שיב אל הדגל

שיב אל הדגל

שיב אל הדגל

שיב אל הדגל

שיב אל הדגל

שיב אל הדגל

שיב אל הדגל

שיב אל הדגל

שיב אל הדגל

שיב אל הדגל

שיב אל הדגל

החולים לחולי- "העולם הזה", עצמו למשטרה

לקבל את הפטורין, אולם הרופא חתם בשמי, זה כנראה היה מספיק, שחררו אותי לאחר שלושה חדשים של סבל רוחני איום.

חזרתי למשק בעין-חרוד. אולם הזעזועים הנפשיים, ניכרו בי היטב. קראתי מידעה בעיתון ובר על פרוחת קורס לתאסיריות מעשיים. התקשרתי עם כל הנוגעים בדבר, קבלתי המלצות מהמשק ונכנסתי לקורס.

האם לא יצא ממני אף פעם בן-אדם? אני סובר שלא. על כל הפגעים, נוסף שוב אחד. בלתי עם חברתי כמוצאי שבת בתל-אביב. כשחזרתי לבסיס, תקפני כאב ראש איום. בתחילה חששתי נגשת לרופא, פן תקרה לי שוב אותה תקרית בירושלים, ושממנה הובאתי לבאר-יעקב. אולם הכי אבים גברי, נגשתי לרופא תורן. הרופא אמר שאשכב במיטה ושהכאב יעבור. הרהבתי עוז נפשתי ואמרתי לו כי הנני עתונאי בובה וכי אתלונן על יחס גרוע זה לחולים. הר פא בחיר פיקח, התקשר כנראה עם העיתון בתל-אביב, וכשענינו לו כי לא יכירני מקומי בקורס. החליט כנראה כי אני משוגע, וכי לא יכירני מקומי בקורס.

ושוב בכל הרבה טענות ומענות הובאתי לבית החולים שבבאר-יעקב.

כניסתי לשם היתה קצת רועשת, משום שמייד בתחילה קבלתי זריקת הרדמה, קמתי אחרי שבועיים כשהרגשתי מהלומה עזה של חילה על פרצונו. בידו, מנוחם מהעולם החיצוני, לעתים מקבל אני איה עיון שעבר עליו כלה. אני כותב לפעמים, את הנניר מספק לי החובש, והוא נייר בית שימוש... כטענה שאוכל לקחת הרבה נייר, התלוננתי על שלשול מדי יום ביומי... את רשימתי אני נאלץ להסתיר לבל תשורם עין. הרופאים כאן שמים לב להלך מחשבתו של החולה...

אינסולין

אחת מצורות הטיפול כאן קרויה בשם אינסולין. הוא ניתן לאדם בצורת זריקה. לאחר שקיבל את הזריקה, נשאר החולה במיטה, והחיבשים קושרים את ידיו לבל יפיל מהמיטה בשעה שיאבד את הכרתו. לאחר שעה לערך, מתחילה הזריקה פועלת על גוף האדם, והינו מתחיל לאבד את הכרתו. הסימנים הראשונים מופיעים בצורת זיעה קרה המכסה את גופי של החולה, עד כדי כך שיש צורך להחליף את לבנו של החולה. משאיבד את הכרתו, נמצא החולה בהשגחת רופאים הרושמים את תגובותיו השונות הנעשות על ידו בתחתיה-הכרה.